

Sygn. akt V KK 182/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Agnieszka Murzynowska

w sprawie **M. K.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.)
w dniu 19 maja 2021 r.

kasacji Prokuratora Generalnego, wniesionej na niekorzyść skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 26 listopada 2020 r., sygn. akt IV Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 4 sierpnia 2020 r., sygn. akt VI K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej kary łącznej
(pkt 1 punktory 5-7) oraz utrzymującej w mocy
pierwszoinstancyjne orzeczenie o środkach probacyjnych
(pkt 5) i przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi
Okręgowego w P. do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P. , wyrokiem z 4 sierpnia 2020 r., skazał M. K. za popełnienie 3 przestępstw na jednostkowe kary ograniczenia wolności oraz orzekł karę łączną roku ograniczenia wolności. Sąd Okręgowy w P. – po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2020 r. apelacji prokuratora co do kary – zmienił pierwszoinstancyjny wyrok przez wymierzenie oskarżonemu za poszczególne przestępstwa jednostkowych kar pozbawienia wolności w wysokości – odpowiednio – 8 miesięcy, 4 miesięcy i roku oraz przez orzeczenie kary łącznej roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat i oddanie go pod dozór kuratora sądowego; w pozostałym zakresie utrzymał w mocy wyrok Sądu *a quo* (chodziło tu o środki probacyjne).

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego co do kary na niekorzyść skazanego złożył w dniu 23 kwietnia 2021 r. Prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na – ujmując rzecz skrótowo – zastosowaniu wobec M. K. art. 69 § 1 k.k. mimo braku przewidzianej w tym przepisie przesłanki oraz zaniechaniu orzeczenia kary łącznej – wbrew art. 86 § 1 k.k. – powyżej najwyższej kary jednostkowej. W konsekwencji autor kasacji zażądał uchylenia wyroku odwoławczego w zaskarżonej części i przekazania sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługiwała na uwzględnienie w całości na posiedzeniu bez udziału stron z racji oczywistej zasadności (art. 535 § 5 k.p.k.).

Skarżący przedstawił swoją argumentację w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a więc nie wymagający ze strony instancji kasacyjnej ani uzupełnienia, ani pogłębienia. Sąd Najwyższy za celowe zatem uznał jedynie przedstawienie w sposób zwięzły tych zagadnień, które odegrały przy rozpoznawaniu kasacji kluczową rolę.

Po pierwsze – art. 69 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r., dopuszcza możliwość zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Warunek braku uprzedniego skazania na karę pozbawienia wolności nie został spełniony, skoro przed datą wydania zaskarżonego wyroku nie

doszło do zatarcia skazania M. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z 19 czerwca 2017 r. (III K (...)), którym wymierzono mu za czyn z art. 178a § 1 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat i karę grzywny, a nadto orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat.

Po drugie – w myśl art. 86 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym od 24 czerwca 2020 r., najniższy wymiar kary łącznej musi być wyższy o co najmniej jeden miesiąc od najwyższej jednostkowej kary pozbawienia wolności, a zatem minimalna kara łączna nie mogła być *in concreto* niższa od roku i jednego miesiąca pozbawienia wolności. Reguła ta powinna być zastosowana w niniejszej sprawie ze względu na treść art. 81 ust. 2 ustawy z 19 czerwca 2020 r. (Dz.U. z 2020 r. poz. 1086).

Wskazane naruszenia prawa miały charakter rażący i wywarły istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku (art. 523 § 1 k.p.k.). Dlatego Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku (art. 537 § 2 k.p.k.).

Przedstawione zapatrywania prawne będą dla Sądu *ad quem* wiążące (art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.), przy czym winien on zbadać, czy przed upływem okresu wymaganego do zatarcia skazania wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z 19 czerwca 2017 r. (III K (...)) oskarżony ponownie popełnił przestępstwo (zob. wyrok Sądu Rejonowego w P. z 17 stycznia 2020 r., VI K (...)) i czy wystąpiła sytuacja przewidziana w art. 108 k.k.